

Δεν φτάνουν μόνο οι προσευχές...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



(Από το Γεροντικόν)

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ της σκήτης ρώτησαν ένα **Γέροντα**, αν πραγματικά ωφελούνται εκείνοι που ζητούν από τους άλλους να προσευχηθούν για χάρι τους.

— Πολύ ισχύει δέησις δικαίου, αποκρίθηκε ο Αββάς, πλην όμως «ενεργουμένη»**[1]** . Βοηθουμένη, με άλλα λόγια, από τον ίδιο που ζητά την προσευχή, σε τι να ωφελήσουν αι προσευχαί των αγίων, εκείνον, που θεληματικά παραμελεί την σωτηρία του;

Και τους διηγήθηκε την παρακάτω ιστορία:

Ο Ηγούμενος κάποιου Κοινοβίου, πολύ ευλαβής κι ενάρετος άνθρωπος, έκανε κάθε μέρα αυτή την προσευχή:

— Σε παρακαλώ, Κύριε, μη με χωρίσης από τα πνευματικά μου παιδιά στην άλλη ζωή, αλλά αξιώσέ μας να απολαύσωμε όλοι μαζί την Ουράνιο μακαριότητα.

Κάποτε όμως τον πληροφόρησε ο Θεός, με τον ακόλουθο τρόπο, πως ο καθένας

ετοιμάζει μόνος, με τα έργα του, τη μελλοντική του αποκατάστασι.

Πλησίαζε η εορτή ενός Αγίου, που πανηγύριζε το γειτονικό τους Μοναστήρι. Οι Αδελφοί του Μοναστηρίου εκείνου προσκαλέσανε τον Αββά του Κοινοβίου και ολόκληρη την συνοδεία του να πάρουν μέρος στην πανήγυρι. Εκείνος όμως αποφάσισε να μην πάη, αποφεύγοντας έτσι τις τιμές που συνήθως του έκαναν εκεί. Την παραμονή ακριβώς άκουσε μυστηριώδη φωνή στον ύπνο του να τον διατάζει να πάη οπωσδήποτε στο πανηγύρι, αφού στείλει νωρίτερα τους υποτακτικούς του. Ο Ηγούμενος υπήκουσε στη θεία προσταγή.

Μόλις ξημερωσε, πρόσταξε τους μαθητάς του να ξεκινήσουν παρευθύς για το γειτονικό Κοινόβιο. Στο δρόμο τους συνάντησαν πεσμένον χάμω ένα δυστυχισμένο γέρο να βογγά. Τον ρώτησαν, τι του συνέβαινε.

— Είμαι άρρωστος, τους αποκρίθηκε με κόπο, και δεν έπαψε ν' αναστενάζει. Πήγαινα στο γιατρό με το ζώο μου, μα σαν έφτασα σε τούτο το μονοπάτι, μ' έρριξε κάτω κι έφυγε. Τι έγινε, κι εγώ δεν ξέρω. Ούτε άνθρωπος βρέθηκε να με βοηθήσει να σηκωθώ.

Τα τελευταία λόγια τα πρόφερε με πολύ παράπονο.

— Τι να σου κάνωμε, γέροντα, του είπαν οι Καλόγεροι. Είμαστε κι εμείς πεζοί και βιαστικοί.

Συνέχισαν έτσι το δρόμο τους για να φτάσουν στην ώρα τους στο πανηγύρι, αφήνοντας στη μεση του δρόμου αβοήθητο το φτωχό γέρο.

Σε λίγο να κι ο Ηγούμενος. Είδε τον άνθρωπο σε κακή κατάσταση. Έσκυψε πάνω του με συμπόνια. Άκουσε τα βάσανα του και τον ρώτησε με καταφανή έκπληξι :

— Καλά, δεν πέρασαν από δω πριν από λίγο κάτι νέοι Καλόγεροι; Γιατί δεν τους σταμάτησες να σε βοηθήσουν; Θα έπρεπε, χωρίς άλλο, να σε είδαν.

— Με είδαν και με ρώτησαν, Αββά, είπε με λύπη ο Γέρος. Μου είπαν όμως πως ήσαν πεζοί και βιαστικοί και δε μπορούσαν να μου κάνουν τίποτε.

Ο Ηγούμενος αναστέναξε βαθειά, ντροπιασμένος από την συμπεριφορά των μαθητών του.

— Αν στηριχτής πάνω μου, θα μπορέσης να περπατήσεις λίγο;

— Αδύνατο να κινηθώ, Πάτερ.

Έλα λοιπόν να σε ανεβάσω στους ώμους μου, είπε ο γέρο Ηγούμενος

αποφασιστικά, κι ο Θεός θα βοηθήση να φτάσωμε εκεί που πηγαίνεις.

— Δε μπορείς να με κουβαλήσης τόσο δρόμο πάνω στους ώμους σου. Μήπως είσαι κι εσύ νέος; Πήγαινε, Αββά, στη δουλειά σου και μη χασομεράς άδικα για μένα. Ευχήσου μόνο να μ' ελεήσει ο Θεός.

Δε σ' αφήνω έτσι, σε τέτοια κατάσταση, διαμαρτυρήθηκε ο άνθρωπος του Θεού. Θα σε πάω στην πόλι.

Με πολύ κόπο ανέβασε τον άρρωστο στους αδύνατους ώμους του ο γέρο Ηγούμενος. Το βάρος στην αρχή του φάνηκε ασήκωτο. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε να σέρνη τα πόδια του.

Παράδοξο πράγμα!

Σιγά - σιγά αλάφραινε, ώσπου σε μια στιγμή του φάνηκε πως του έφυγε από την πλάτη το φορτίο. Σήκωσε το κεφάλι να ιδή τι συνέβαινε. Αντί του φτωχού γέρου, που είχε πάρει στους ώμους του, στεκόταν μπροστά του ένας πανέμορφος Άγγελος.

Μ' έστειλε ο Κύριος να σε πληροφορήσω, του είπε με τη γλυκειά φωνή του που έμοιαζε με υπερκόσμια μουσική, πως τότε μόνο θ' αξιωθούν οι μαθηταί σου να βρεθούν μαζί σου στη Βασιλεία Του, όταν ακολουθήσουν τα ίχνη σου. Διαφορετικά, άδικα κοπιάζεις και προσεύχεσαι γι' αυτούς. Ο Θεός δίνει στον καθένα την αμοιβή των έργων του.

Ο Άγγελος με μιας χάθηκε στα ούρανια. Ο γέρο Ηγούμενος, συλλογισμένος, γύρισε πίσω στο Μοναστήρι του για ν' αρχίση καινούργιο αγώνα. Χρειαζόταν ακόμη κοπιαστική δουλειά για να μορφώσει χαρακτήρες.

[1] Ιακώβου ε'. 16

(Γεροντικόν, μοναχής Θεοδώρας Χαμπάκη, εκδ. Λυδία)

Πηγή: sostis.gr